

Arrest

nr. 252 367 van 8 april 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. HEYVAERT
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juli 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 januari 2021.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. HEYVAERT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming heeft uiteengezet. Hij baseerde zich op dezelfde reeds verklaarde problemen. Hij voegde daar aan toe dat hij verantwoordelijke is voor de organisatie van evenementen van de TCC (Tamil Community Center) in België. Ter staving legde hij foto's neer. Hij gaf ook aan dat hij stress heeft door wat hij heeft meegemaakt en hij legt daar een attest van neer.

Op 6 december 2019 nam het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) omdat hij geen elementen bijbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor toekenning van de vluchtelingenstatus of de status van subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft deze beslissing vernietigd bij arrest nr. 237 160 van 18 juni 2020. De RvV stelde vast dat de beslissing van het CGVS geen advies bevat aan de minister of diens gemachtigde of een terugnijving of verwijdering van verzoeker al dan niet leidt tot een schending van het non-refoulementbeginsel in hoofde van verzoeker op grond van het onderzoek in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij legde bij de RvV nog volgende stukken voor: medische expertise, foto's van een demonstratie van de TCC in België, een brief van zijn echtgenote en twee foto's.

In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er kon immers geen enkel geloof worden gehecht aan zijn asielrelaas. Hij ging niet in beroep tegen deze beslissing.

In het kader van zijn tweede verzoek nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er kon immers geen enkel geloof worden gehecht aan zijn ingeroepen vrees. Hij verklaarde immers dat een groot deel van zijn verklaringen zoals hij deze had afgelegd tijdens zijn eerste verzoek gelogen waren. Ook zijn bewering geëerd te worden als martelaar werd als ongeloofwaardig beschouwd daar hij niet eens met zekerheid de namen van zijn familieleden noch zijn familieband van deze martelaren met zekerheid kon aangeven. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest nr. 177 709 van 14 november 2016.

Zijn derde verzoek werd door de commissaris-generaal afgesloten met een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Hij ging niet in beroep tegen deze beslissing.

De commissaris-generaal verklaarde zijn vierde en vijfde verzoek niet ontvankelijk. Hij diende geen beroep in tegen deze beslissingen.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om

internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar zijn reeds voorgelegde medische documenten, gevoegd aan zijn verzoekschrift.

De Raad verwijst dienaangaande naar hetgeen bij 's Raads arrest nr. 237 160 van 18 juni 2020, reeds werd vastgesteld, met name:

“2.3.5. Wat betreft verzoekers medische problemen motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vooreerst terecht als volgt:

“Wat betreft uw LTTE profiel en de ingeroepen vervolgingsproblemen, deze werden als ongeloofwaardig beoordeeld. Het gegeven dat u tijdens uw vorige verzoeken louter bijkomende verklaringen aanhaalde die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, doet verder afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid. U hebt immers geen enkele keer concreet weerlegd waarom het CGVS niet juist zou zijn in de vaststelling dat uw LTTE profiel volledig ongeloofwaardig is. Dat u nu een attest neerlegt dat aangeeft dat u stress hebt wegens de daaraan verbonden problemen in Sri Lanka, doet daar niets aan af. Dit attest is immers geen sluitend bewijs voor

de omstandigheden waarin de u de verwondingen opliep of van waar de stress vandaan komt. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261; RvV 11 juni 2008, nr. 12.474; RvV 10 oktober 2007, nr. 2468). Voor uw medische problemen kunt u zich steeds wenden tot de geijkte procedure.”

Een medisch attest vormt geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De Raad volgt de commissaris-generaal dan ook waar hij stelt dat een arts vaststellingen doet betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en hij rekening houdend met zijn bevindingen vermoedens kan hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Zulks wordt ook bevestigd in het verzoekschrift waar wordt gesteld “Dat het eigen is aan medische attesten dat ze nooit met 100% de omstandigheden kunnen vaststellen waarin verwondingen zijn opgelopen” en “Dat het voorts eigen is aan medische attesten dat ze slechts a posteriori de oorzaak van de aandoening kunnen vaststellen en de dokter zich hierbij dient te baseren op de verklaringen van de asielzoeker”. Uit het medisch attest van 22 juli 2019 alsook het hieraan gevoegde attest van 16 mei 2019 (verzoekschrift, stuk 3) blijkt dat de artsen zich baseren op de verklaringen van verzoeker (attest van 22 juli 2019: “Le patient déclare avoir été enrhumé pendant 3 mois dans une base militaire près de la ville de Sanganai, dans laquelle il avait été convoqué” (eigen onderlijning) (vrije vertaling: De patiënt verklaart gedurende 3 maanden te zijn vastgehouden op een militaire basis vlakbij de stad Sanganai, alwaar hij was opgeroepen) en: “Le patient attribue les lésions constatées aux maltraitances subies en prison, leur aspect est compatible avec ses déclarations” (eigen onderlijning) (vrije vertaling: De patiënt schrijft de vastgestelde verwondingen toe aan de ondergane mishandelingen in de gevangenis, dit aspect is verzoenbaar met zijn verklaringen); attest van 16 mei 2019: “Mr. K. is een man uit Sri Lanka, die als Tamiltijger opgesloten zou zijn geweest in de gevangenis. Hij zou daar regelmatig gefolterd zijn waarvan hij zowel geestelijk als lichamelijk nog steeds restletsels heeft.” (eigen onderlijning) en: “Volgende letsels werden door hem beschreven en getoond: [...]” (eigen onderlijning)). In zoverre verzoekers voorgehouden vluchtrelaas in de door hem voorgelegde medische attesten wordt bevestigd, dient er dan ook op gewezen dat dit vluchtrelaas reeds in het kader van zijn voorgaande vijf verzoeken om internationale bescherming ongeloofwaardig werd bevonden. Dat dit vluchtrelaas heden wordt bevestigd in een medisch attest, volstaat op zich niet om de geloofwaardigheid ervan te herstellen. Verder dient vastgesteld dat nergens in de attesten wordt vermeld dat verzoeker niet in staat zou zijn tot het op een normale wijze ondergaan van een persoonlijk onderhoud of interview of dat hij niet in staat zou zijn tot het afleggen van coherente, geloofwaardige, gedetailleerde en doorleefde verklaringen met betrekking tot zijn verzoek om internationale bescherming. Waar verzoeker dienaangaande in zijn verzoekschrift stelt als volgt: “Dat er in dit dossier tevens PTSD is vastgesteld. Dat dientengevolge aangestipt dient te worden dat tegenstrijdige verklaringen een gevolg kunnen zijn van traumatische gebeurtenissen, thans de mentale gezondheidstoestand van verzoeker”, dient vastgesteld dat nergens in de door verzoeker voorgelegde medische attesten wordt gesteld dat verzoeker te lijden heeft van posttraumatisch stresssyndroom. Bovendien dient erop gewezen dat in het attest van 22 juli 2017 wordt gesteld dat verzoekers mentale problemen van recente datum zijn (“Cette colère ne lui est pas coutumière, c’est un sentiment récent, [...]” (eigen onderlijning) (vrije vertaling: Deze kwaadheid is hem niet eigen, het is een recente emotie, [...])), zodat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat verzoekers voorgehouden mentale gezondheidstoestand een verschoning zou kunnen vormen voor de vaststellingen die in het kader van zijn voorgaande verzoeken om internationale bescherming werden gemaakt inzake zijn verklaringen.

In zoverre verzoeker aanvoert dat uit zijn littekens blijkt dat hij werd gefolterd, dient herhaald dat een arts vaststellingen doet doch nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarin de fysieke of mentale problemen werden opgelopen. Waar verzoeker zijn littekens verbindt aan het door hem aangehaalde vluchtrelaas, dient erop gewezen dat dit relaas in het kader van zijn voorgaande verzoeken om internationale bescherming reeds ongeloofwaardig werd bevonden en dat hij in het kader van onderhavig zesde, (volgend) verzoek om internationale bescherming geen elementen aanbrengt die hier een ander licht op werpen (zie ook infra). Verzoeker brengt verder geen andere elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat hij werd gefolterd. Aldus maakt hij niet in concreto aannemelijk dat de door hem opgelopen littekens daadwerkelijk het gevolg zijn van foltering.

Waar verzoeker dienaangaande verwijst naar een gedeelde of zelfs een omgekeerde bewijslast voor de asielinstanties, dient vastgesteld dat geen enkele rechtsregel de asielinstanties verplicht om ingeval van het voorleggen van medische attesten aan te tonen dat de hierin vermelde gegevens met betrekking tot het voorgehouden vluchtrelaas onwaar zouden zijn. Er dient erop gewezen dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Verzoeker gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem is voor “gedeelde bewijslast”, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van de Kwalificatierichtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de verschillende elementen van zijn relaas op coherente wijze toe te lichten. Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient erop gewezen dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht en dat ieder dossier individueel wordt beoordeeld. Er is dan ook geen sprake van een omkering van de bewijslast.”.

6. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”.

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 22 december 2020, voert verzoekende partij aan dat het algemeen geweten is dat LTTE leden systematisch werden gefolterd door de autoriteiten. Verzoekende partij benadrukt dat zij slachtoffer is geweest van foltering en dat dit blijkt uit de beschrijvingen in de medische attesten. Verzoekende partij benadrukt dat zelfs als het CGVS geen geloof hecht aan bepaalde aspecten die door verzoekende

partij naar voor zijn gebracht zij de medische attesten en de gevolgen van de foltering en mee in aanmerking moet nemen bij de beoordeling van haar vrees voor vervolging. Verzoekende partij stelt dat de door haar neergelegde medische attesten niet voldoende inhoudelijk werden onderzocht. Verzoekende partij wijst op de Europese rechtspraak en rechtspraak van de RvS en stelt dat de beoordeling door het CGVS en de Raad conform moet zijn aan die rechtspraak.

Verzoekende partij wijst ter terechtzitting, net zoals in haar verzoekschrift, naar haar reeds voorgelegde medische attesten. De Raad stelt vast dat deze medische attesten reeds werden beoordeeld in het arrest nr. 237 160 van 18 juni 2020 en wijst dienaangaande op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *"5. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar zijn reeds voorgelegde medische documenten, gevoegd aan zijn verzoekschrift."*

De Raad verwijst dienaangaande naar hetgeen bij 's Raads arrest nr. 237 160 van 18 juni 2020, reeds werd vastgesteld, met name:

"2.3.5. Wat betreft verzoekers medische problemen motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vooreerst terecht als volgt:

"Wat betreft uw LTTE profiel en de ingeroepen vervolgingsproblemen, deze werden als ongeloofwaardig beoordeeld. Het gegeven dat u tijdens uw vorige verzoeken louter bijkomende verklaringen aanhaalde die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, doet verder afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid. U hebt immers geen enkele keer concreet weerlegd waarom het CGVS niet juist zou zijn in de vaststelling dat uw LTTE profiel volledig ongeloofwaardig is. Dat u nu een attest neerlegt dat aangeeft dat u stress hebt wegens de daaraan verbonden problemen in Sri Lanka, doet daar niets aan af. Dit attest is immers geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de u de verwondingen opliep of van waar de stress vandaan komt. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261; RvV 11 juni 2008, nr. 12.474; RvV 10 oktober 2007, nr. 2468). Voor uw medische problemen kunt u zich steeds wenden tot de geijkte procedure."

Een medisch attest vormt geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De Raad volgt de commissaris-generaal dan ook waar hij stelt dat een arts vaststellingen doet betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en hij rekening houdend met zijn bevindingen vermoedens kan hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Zulks wordt ook bevestigd in het verzoekschrift waar wordt gesteld "Dat het eigen is aan medische attesten dat ze nooit met 100% de omstandigheden kunnen vaststellen waarin verwondingen zijn opgelopen" en "Dat het voorts eigen is aan medische attesten dat ze slechts a posteriori de oorzaak van de aandoening kunnen vaststellen en de dokter zich hierbij dient te baseren op de verklaringen van de asielzoeker". Uit het medisch attest van 22 juli 2019 alsook het hieraan gevoegde attest van 16 mei 2019 (verzoekschrift, stuk 3) blijkt dat de artsen zich baseren op de verklaringen van verzoeker (attest van 22 juli 2019: "Le patient déclare avoir été enrhumé pendant 3 mois dans une base militaire près de la ville de Sanganai, dans laquelle il avait été convoqué" (eigen onderlijning) (vrije vertaling: De patiënt verklaart gedurende 3 maanden te zijn vastgehouden op een militaire basis vlakbij de stad Sanganai, alwaar hij was opgeroepen) en: "Le patient attribue les lésions constatées aux maltraitements subies en prison, leur aspect est compatible avec ses déclarations" (eigen onderlijning) (vrije vertaling: De patiënt schrijft de vastgestelde verwondingen toe aan de ondergang mishandelingen in de gevangenis, dit aspect is verzoekenbaar met zijn verklaringen); attest van 16 mei 2019: "Mr. K. is een man uit Sri Lanka, die als Tamiltijger opgesloten zou zijn geweest in de gevangenis. Hij zou daar regelmatig gefolterd zijn waarvan hij zowel geestelijk als lichamelijk nog steeds restletsels heeft." (eigen onderlijning) en: "Volgende letsels werden door hem beschreven en getoond: [...] (eigen onderlijning)). In zoverre verzoekers voorgehouden vluchtrelaas in de door hem voorgelegde medische attesten wordt bevestigd, dient er dan ook op gewezen dat dit vluchtrelaas reeds in het kader van zijn voorgaande vijf verzoeken om internationale bescherming ongeloofwaardig werd bevonden. Dat dit vluchtrelaas heden wordt bevestigd in een medisch attest, volstaat op zich niet om de geloofwaardigheid ervan te herstellen. Verder dient vastgesteld dat nergens in de attesten wordt vermeld dat verzoeker niet

in staat zou zijn tot het op een normale wijze ondergaan van een persoonlijk onderhoud of interview of dat hij niet in staat zou zijn tot het afleggen van coherente, geloofwaardige, gedetailleerde en doorleefde verklaringen met betrekking tot zijn verzoek om internationale bescherming. Waar verzoeker dienaangaande in zijn verzoekschrift stelt als volgt: "Dat er in dit dossier tevens PTSD is vastgesteld. Dat dientengevolge aangestipt dient te worden dat tegenstrijdige verklaringen een gevolg kunnen zijn van traumatische gebeurtenissen, thans de mentale gezondheidstoestand van verzoeker", dient vastgesteld dat nergens in de door verzoeker voorgelegde medische attesten wordt gesteld dat verzoeker te lijden heeft van posttraumatisch stresssyndroom. Bovendien dient erop gewezen dat in het attest van 22 juli 2017 wordt gesteld dat verzoekers mentale problemen van recente datum zijn ("Cette colère ne lui est pas coutumière, c'est un sentiment récent, [...]") (eigen onderlijning) (vrije vertaling: Deze kwaadheid is hem niet eigen, het is een recente emotie, [...])), zodat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat verzoekers voorgehouden mentale gezondheidstoestand een verschoning zou kunnen vormen voor de vaststellingen die in het kader van zijn voorgaande verzoeken om internationale bescherming werden gemaakt inzake zijn verklaringen.

In zoverre verzoeker aanvoert dat uit zijn littekens blijkt dat hij werd gefolterd, dient herhaald dat een arts vaststellingen doet doch nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarin de fysieke of mentale problemen werden opgelopen. Waar verzoeker zijn littekens verbindt aan het door hem aangehaalde vluchtrelaas, dient erop gewezen dat dit relaas in het kader van zijn voorgaande verzoeken om internationale bescherming reeds ongeloofwaardig werd bevonden en dat hij in het kader van onderhavig zesde, (volgend) verzoek om internationale bescherming geen elementen aanbrengt die hier een ander licht op werpen (zie ook infra). Verzoeker brengt verder geen andere elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat hij werd gefolterd. Aldus maakt hij niet in concreto aannemelijk dat de door hem opgelopen littekens daadwerkelijk het gevolg zijn van foltering.

Waar verzoeker dienaangaande verwijst naar een gedeelde of zelfs een omgekeerde bewijslast voor de asielinstanties, dient vastgesteld dat geen enkele rechtsregel de asielinstanties verplicht om ingeval van het voorleggen van medische attesten aan te tonen dat de hierin vermelde gegevens met betrekking tot het voorgehouden vluchtrelaas onwaar zouden zijn. Er dient erop gewezen dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Verzoeker gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem is voor "gedeelde bewijslast", maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van de Kwalificatierichtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de verschillende elementen van zijn relaas op coherente wijze toe te lichten. Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient erop gewezen dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht en dat ieder dossier individueel wordt beoordeeld. Er is dan ook geen sprake van een omkering van de bewijslast.".

Het stellen dat het algemeen geweten is dat LTTE leden systematisch werden gefolterd door de autoriteiten, volstaat niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier geheel in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS